

[Gudme.]

når det drejer sig om kunststøtte, og her altså i særlig grad om filmfonden, at diskutere, om de principper, vi går frem efter i dag, er de helt rigtige.

Det dagsordensforslag, som hr. Lysholt Hansen har stillet, er måske nok lovlig bredt formuleret, som hr. Poul Hartling før påpegede. Hr. Poul Hartlings ændringsforslag er nok en smule for snævert. Mon ikke vi kunne finde et eller andet imellem, således at vi kunne nå frem til en dagsordensformulering, der betyder, at vi i løbet af de næste par måneder kan prøve at udforme den ønskelige lovmodel, hvorefter vi får et fast princip for, hvordan en sådan bevillingspraksis skal være? Vi vil gerne medvirke hertil. Vi håber, at vi kan finde en dagsordensformulering, som vi alle vil kunne enes om.

Burgdorf (KF):

Det er i mine øjne egentlig tragisk, at det er nødvendigt med en debat som denne her i dag, men det er jo desværre nødvendigt for at få standset dette uhyrlige filmprojekt, som er bebudet. Vi troede vel alle sammen, at den sag var manet i jorden allerede for et par år siden. Det burde også have været sådan, men der må jo være noget, der er forsømt, og det vil vi have rettet op i dag, og jeg glæder mig da over, at der er positiv stemning for det her.

Det kan ikke være rigtigt, at folketinget står magtesløst, når et flertal er imod denne bevilling. Det er tragisk, at vi her i vort land skal diskutere, om der skal gives støtte til en film, som efter udsagn er blasfemisk og dermed lovstridig, og som træder på det helligste i kristenfolket i Danmark, og som så yderligere alle borgere kommer til at betale til over skatterne. Én ting er skatternes højde, og de er sandelig store nok. En anden er, hvad pengene bliver brugt til. At vi denne dag står, som vi gør, er for mig et tydeligt tegn på, at vores nøksom lovpriste kultur er ved at gå i forfald og måske i opløsning, for sådan går det et folk, som forlader det kulturgrundlag, det har bygget på i årtusinder, og vores kulturgrundlag er kristendommen. Vi er på skred nedad som kulturnation, og standser vi ikke op og besinder os nu, så går vi med usvigelig sikkerhed imod en katastrofe.

Må jeg minde om de store kulturnationer i historien, som den beretter om, men som gik til grunde. Hvad var det egentlig, der bevirkede det? Var det fjender udefra, som med våben i hånd trængte ind i landet og ødelagde dem? Nej, det var det ikke. Dem skulle man nok vide at forsvare sig imod. Hvad var det da, der ødelagde dem? Det var ræddenskabene indefra i folket, som ganske langsomt og umærkeligt fortærede folkets livskraft. Jeg er alvorligt bange for, at noget tilsvarende er ved at foregå i vort folk. Vi har set faren udefra, og derfor er vi gået i forsvarsalliance, og det er en god ting, men hvis vi ikke ser, eller hvis vi lukker øjnene for de farer, som trænger sig på indefra, da vil vi vågne op en dag og se katastrofen nærme sig, og da er det måske for sent.

Det er tid nu til at vågne op og lægge kursen om og dæmme op for alt det skidt, der i kulturens navn bliver påduttet os i disse år, og det er jeg overbevist om at der er et flertal både her i folketinget og i befolkningen som helhed som vil gå ind for. Jeg skal ikke tage konkurrencen op med hr. Johan Nielsen i at citere bibelord. Jeg er ikke teolog, men jeg ved, at denne bog, som er Guds eget ord, taler sandt, når den i Paulus' Brev til Galaterne, kap. 6, 7, siger:

„... Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et Menneske sår, det skal han også høste.“

Det er en sandhed, som gælder for det enkelte menneske, men så sandelig også for et folk.

Poul Dam (SF):

Det formelle grundlag for denne forespørgsel er for så vidt ganske enkelt. Det drejer sig om det betydelige antal områder, hvor vor bevillingspraksis er sådan, at der på finansloven er fastsat et beløb, som man så overlader til en eller anden institution at fordele efter bedste skøn.

Det er utvivlsomt rigtigt, at der er anledning til at gennemgå denne praksis og se, om ordningerne på alle områder er forstandige og fornuftige. Det har jeg ikke noget imod. Men denne debat drejer sig jo også om en række andre ting. Den drejer sig først og fremmest om, hvorvidt vi accepterer friheden som et grundlag for vores kulturliv, en frihed under et ansvar, som enhver frihed naturligt er, et ansvar, som følger efter, at